

ת"פ 56149/11/13 - מדינת ישראל נגד אשרף סיאם, מוחמד מקדאדי, מעתז אבו עיד

בית המשפט המחוזי בירושלים

ת"פ 56149-11-13 מדינת ישראל נ' סיאם ואח'

בפני כבוד השופטת שירלי רנר
בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

1. אשרף סיאם
2. מוחמד מקדאדי
3. מעתז אבו עיד

הנאשמים

גזר דין - נאשם 2

1. הנאשם 2 הורשע, בעקבות הודאתו, בעבירה של שהייה בישראל שלא כדין, לפי סעיף 12(1) לחוק הכניסה לישראל, התשי"ב-1952. הנאשם 2 זוכה מחמת הספק, לאחר ניהול הליך הוכחות, מהעבירה של סיכון חיי אנשים במזיד בנתיב תחבורה לפי סעיף 332(2) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן - החוק) ומעבירה של חבלה חמורה לפי סעיף 333 בצירוף סעיף 335(א)(2) לחוק.

2. לטענת ב"כ המאשימה מתחם העונש ההולם נע בעניינו של הנאשם מחודש מאסר בפועל ועד שישה חודשי מאסר וזאת בשים לב לכך שנסיבות ביצוע העבירה אינן מצביעות על כך שנכנס לצרכי חיפוש עבודה ולאור עברו של הנאשם.

ב"כ הנאשם טען כי מתחם העונש ההולם נע בין חודש מאסר על תנאי לחמישה חודשי מאסר (כולל מאסר על תנאי) וזאת בהתבסס על ההלכה שנקבעה ברע"פ 3677/13 **אלהרוש נ. מדינת ישראל**.

3. על גזר הדין להינתן בהתאם לעיקרון ההלימה שנקבע בסעיף 40ב לחוק בין "חומרת מעשה העבירה בנסיבותיו ומידת אשמו של הנאשם ובין סוג ומידת העונש המוטל עליו".

בקביעת מתחם הענישה ההולם למעשה העבירה על בית המשפט להתחשב "בערך חברתי שנפגע מביצוע העבירה, במידת הפגיעה בו, במדיניות הענישה הנהוגה ובנסיבות הקשורות בביצוע העבירה..." (ר' סעיף 40ג(א) לחוק).

4. הערך המוגן בעבירה של שהייה בלתי חוקית הוא בטחון המדינה וזכותה של המדינה לקבוע את הבאים בשעריה (ר' רע"פ 3677/13 **אלהרוש נ. מדינת ישראל** (פיסקה 17)).

מדיניות הענישה הנהוגה לגבי עבירות של שהייה בלתי חוקית על פי הפסיקה אליה היפנו הצדדים וכעולה מפסק הדין בעניין **אלהרוש** נעה בין מאסר קצר בן ימים ספורים לבין מספר חודשי מאסר.

5. בפרשת **אלהרוש** קבע בית המשפט כי כאשר מדובר בעבירת שב"ח שנעברה לראשונה ולצרכי פרנסה נע מתחם העונש ההולם בין מאסר על תנאי לבין חמישה חודשי מאסר. עם זאת, בית המשפט לא שלל קביעת מתחם עונש אחר כאשר מדובר בנאשם בעל עבר פלילי בתחום עבירת השב"ח.

אכן נסיבות הימצאותו של הנאשם 2 ביחד עם הנאשם 1 שהורשע בעבירה של סיכון חיי אנשים במזיד בנתיב תחבורה, מעוררת חשד לגבי גירסתו כי בא במטרה של חיפוש עבודה. עם זאת, לא היה די בחשד כדי לבסס תשתית ראייתית להגשת כתב אישום מעבר לעבירת שהייה בלתי חוקית, ונותרה איפוא עבירה זו בלבד.

כעולה מהר"פ שהוגש בעברו של הנאשם 4 הרשעות קודמות בעבירות של כניסה לישראל אליהן נלוו עבירות רכוש וזאת מהשנים, 2005, 2006, 2008 ו-2013 בגין ריצה עונשי מאסר לא קצרים.

בנסיבות אלו, בשים לב לעברו של הנאשם ולכך שמטרת הכניסה נותרה לא ברורה נע מתחם הענישה ההולם בין חודש מאסר לבין שישה חודשי מאסר.

6. אשר לעונש המתאים בתוך המתחם.

ב"כ המאשימה ביקשה להטיל על הנאשם עונש החורג ממתחם העונש ההולם וזאת בשים לב לעברו של הנאשם ולכך שגם לאחר ההרשעה בתיק זה הורשע בבית משפט צבאי בעבירה של החזקת כלי פריצה ובהפרת הכרזת שטח סגור. כן ביקשה להפעיל כנגדו במצטבר עונש של מאסר על תנאי בן חמישה חודשים שתלוי ועומד כנגדו. ב"כ המאשימה ביקשה כי העונש שיוטל על הנאשם בתיק זה והפעלת המאסר על תנאי יובילו במצטבר לעונש המעצר שריצה הנאשם בתיק זה.

ב"כ הנאשם 2 ביקש להטיל על הנאשם עונש של מאסר בן חודש ימים שירוצה בחוף לעונש המאסר על תנאי שיופעל. לטענתו יש להקל בעונשו של הנאשם בשים לב לעובדה שהנאשם הודה במיוחס לו ולתקופת המעצר הממושכת בה שהה על כל הנובע ממנה.

7. הנאשם יליד 1985. בעברו כאמור 4 הרשעות קודמות בעבירות שב"ח שנלוו אליהן עבירות נוספות. עונש של מאסר על תנאי בן חמישה חודשים שהוטל על הנאשם בת.פ. 49130-05-12 לא היה בו כדי להרתיעו מלחזור לישראל ואף לא מאסרים לא קצרים אותם ריצה בעבר.

כנסיבה לקולא יש לשקול את העובדה שהנאשם הודה בעבירה בה הורשע בסופו של יום, וכי ניהל הליך הוכחות אך לגבי העבירות הנוספות שיוחסו לו ואשר מהן זוכה בסופו של יום. עוד יש לשקול את תקופת המעצר הממושכת של הנאשם במהלך ניהול ההליך נגדו.

בנסיבות, רואה אני לגזור על הנאשם 2 את העונשים הבאים:

א. עונש של מאסר בפועל בן ארבעה חודשים.

ב. עונש המאסר על תנאי שהוטל על הנאשם בת.פ. 49130-05-12 יופעל וירוצה במצטבר לעונש המאסר שהוטל על הנאשם בתיק זה. סך הכל ירצה הנאשם עונש של 9 חודשים בנכוי ימי מעצרו.

ג. מאסר על תנאי בן 3 חודשים כשהתנאי הוא שבמשך שנתיים מיום שחרורו ממאסר לא יעבור עבירה לפי סעיף 12(1) לחוק הכניסה לישראל, התשי"ב-1952.

הנאשם שהה במעצר בתיק זה מיום 21.11.13 ועד ליום 16.2.15.

לאור העונש שנגזר על הנאשם בתיק זה אני מורה של שחרורו לאלתר.

ניתן היום, כ"ט אדר תשע"ז, 27 מרץ 2017, בהעדר הצדדים.